

[Niels Ravn.]

millesatser, der blev fastsat, og med hensyn til den bevægelsesfrihed, som i hvert fald blev givet for de små kommuners vedkommende med under 3.000 indbyggere. For de store kommuner, der ligger over 3.000 indbyggere, er det i dag sådan, at man kan bevæge sig imellem de bekendte 10 og 35 promille. Det konservative folkeparti mener, at denne nederste grænse kunne bortfalde. Her må jeg altså igen efter regeringspartiernes opfattelse være i godt selskab, for det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen, der nys var heroppe, har i en artikel i Aktuelt i efteråret givet udtryk for nøjagtig de samme tanker, at i nedadgående retning burde kommunerne have fuld bevægelsesfrihed, helt ned til nulpunktet. Vi er enige i denne tankegang. Vi finder, som vi også gjorde det i fjor, at den maksimale promille, de 35 promille, ligger alt for højt, vi ønsker at komme væsentligt længere ned med den øverste grænse, og vi har også en kritisk indstilling over for 25 pct.s reglen for de små kommuners vedkommende. Den betyder, at de kommuner, der ligger lavt i indbyggertal, ikke har nogen større bevægelsesfrihed sammenlignet med de kommuner, der har over 3.000 indbyggere. Vi kunne tænke os, at denne 25 pct.s regel kun kom til at gælde i nedadgående retning, medens man fastsatte kommunernes ret til at gå i modsat retning.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis medvirken til disse lovforslags videre behandling.

Helge Larsen: Jeg anbefaler de to lovforslag. Jeg vil blot til lovforslaget om landbrugsejendomme knytte den bemærkning, at det efter vurderingen i 1960 viste sig, at visse landbrugsejendomme blev pålagt grundstigningsskyld, og det var i og for sig ikke tanken. Arbejdet med revisionen af disse ansættelser har jo taget megen tid, og den løsning, som nu foreslås, at man fritager disse ejendomme, for så vidt de er noteret som landbrugsejendomme, og får

amtsskatterne betalt via Landbrugets Rationaliseringsfond, finder jeg praktisk.

Herluf Rasmussen: Af forslag til lov om fritagelse for grundstigningsskyld for skatteårene 1961-62 og 1962-63 af landbrugsejendomme synes at fremgå, at der her er tale om at indfri et gammelt løfte. Vi har jo ikke været med til at give noget løfte i denne retning, og vi forbeholder os i øvrigt vor stilling til spørgsmålet om ændring i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Jeg vil gerne gentage, hvad vi sagde, da loven i sin tid var til første behandling den 30. november 1962, idet vi fuldt ud støttede de synspunkter, som det ærede medlem hr. Ove Hansen gav udtryk for: at han fandt det urimeligt, inden man havde fået en helhedsløsning af dette spørgsmål her, at vælte skattebyrderne over på indkomstskatterne. Vi har stadig væk det samme syn på tingene, og vi kunne jo heller ikke medvirke til det omsforlig, der var grundlag for denne lov.

På den anden side kan vi også se, at lovforslaget er teknisk motiveret i lovforslaget om udskydelse af 13. vurdering, så vi må jo se på det i udvalget.

Mose Hansen: Loven om fritagelse for grundstigningsskyld for skatteårene 1961-62 og 1962-63 vedrører landbrugsejendommers fritagelse for grundstigningsskyld, og det har været fremdraget forskellige gange her i det høje ting, at disse ejendomme skulle have været fritaget. Det fremsatte lovforslag må derfor ses som en indfrielse af et løfte, som den højtærede finansminister tidligere har givet.

Hovedreglen var jo, at der ikke skulle pålægges landbrugsejendomme grundstigningsskyld ved 12. almindelige vurdering, men det er jo sket i stor udstrækning, og lovforslaget går derfor ud på at tilbageføre den betalte grundstigningsskyld for skatteårene 1961-62 og 1962-63 for de landbrugsejendomme, som i disse år fik dækket deres amtskommunale skatter af penge